

Jaroslava
Gajarská

INCEST

MARENČIN PT

JAROSLAVA GAJARSKÁ

incest

MARENČIN PT

Podobnosť so skutočnými osobami a udalosťami je čisto náhodná.

© Jaroslava Gajarská, 2015

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2015

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Marenčin Media, 2015

Design © Marta Blehová, 2015

Jazyková úprava Sylvia Sachs

523. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-600-8

Kapitola 1.

KAŽDÝ V SEBE NOSÍ SVOJE PEKLO

Do pracovne vošla staršia šedivá žena. Zostala stáť, lebo nevedela, čo ďalej. Lekárka jej ponúkla pohodlné kreslo, do ktorého si sadla iba na okraj, akoby sa bála sadnúť si pohodlne. Dlane mala krčovito zovreté, celé telo bolo napäté ako struna na husliach a na lekárke zostalo, aby s tým niečo urobila. Najprv rozmýšľala, či si nesaadne oproti nej, ale nakoniec sa rozhodla netlačiť na pílu a nechať všetkému voľný priebeh.

Žena mlčala, sklopené oči počítali vzorky na koberci.

„Volám sa doktorka Filková a ste tu preto, aby sme spolu prišli na príčinu, prečo ste sa chceli zabiť,“ prerušila ticho pokojným hlasom.

Možno jej slová na úvod stretnutia vyzneli príliš necitlivo, ale mala skúsenosť, že lepšie je povedať holú pravdu priamo.

„Ak nechcete, nemusíte mi nič hovoriť, môžeme iba tak sedieť a ja sa pokúsim sama prísť na dôvod, prečo ste si siahli na život. Ale keby ste mi pomohli, bola by som vám veľmi vďačná.“

Žena stále mlčala, ani raz sa na ňu nepozrela.

„Urobte si pohodlie. Dáte si kávu?“ ponúkla

ju. „Práve som si chcela uvariť pre seba, pridáte sa?“

Žena neodpovedala a ani nenaznačila, že ju počuje.

Tak naliala do dvoch šálok horúcu kávu a jednu položila na malý stolík vedľa kresla s mlkvou ženou. Väčšinou na ňom mávala uložené kopce odborných časopisov, ale teraz tam trónila misa tropického ovocia, ktoré rozvoňalo celú pracovňu.

„Cukor alebo mlieko?“ opýtala sa, ale nedostala žiadnu odpoveď.

Otvorila jej spis a zahľadela sa do očí na fotografii, ktorá bola k nemu priložená. Boli prázdne ako vykradnutý obchod, bez náznaku akejkoľvek emócie. Tvár strhaná a pridávala jej aspoň desať rokov k veku, ktorý skutočne mala.

Káva nádherne voňala a dodala pracovni domáci nádych. Tieto chvíle mávala lekárka veľmi rada, lebo jej signalizovali čas oddychu, čo však v tomto prípade neprichádzalo do úvahy. Cítila, že toto nebude iba taký obyčajný prípad a rozmotať ho bude tvrdý oriešok.

Väčšinou mávala tridsaťminútové sedenia, ale vo výnimočných prípadoch ich predĺžila, keď videla, že sa rozhovor ubera správny smerom.

Ale toto sedenie vyzeralo presne naopak.

„Mám tu napísané, že sa voláte Hana Klesniaková,“ čítala nahlas zo spisu doktorka. „To je

priezvisko po manželovi?“ pokúsila sa ju vtiahnuť do rozhovoru.

No akákoľvek jej snaha bola márna.

Žena sa trošku pomkla dozadu na kresle a lekárika to zobrala ako kladný signál. Možno vôňa kávy v nej prebudila nejakú spomienku, pomyslela si, pretože uvidela, ako sa obzrela na stolík.

No žena sa okamžite znovu utiahla do seba a ďalej sedela bez pohybu, so sklopeným zrakom. Totiž kútikom oka zazrela ovocie a vyvolalo to v nej staré spomienky, ktoré sa celý život snažila potlačiť. Spomenula si na situáciu, keď ako dieťa s mamou musela v treskúcej zime odstáť dlhý rad na mandarínky určené na vianočný stôl. Dodnes nezabudla na facku, ktorú dostala od otca, keď potajme jednu bez opýtania zjedla. Dva dni nepočula na ľavé ucho. Otec nikdy nemal ďaleko k bitke. Ušlo sa jej vždy, keď mal zlú náladu. Bola ľahký terč, nikdy sa nebránila. Poučila sa, že jej to aj tak nepomôže. Čím viac sa bránila, tým boli údery silnejšie. Tak iba pasívne čakala, kedy z neho vyprší zlosť a prestane ju mlátiť. Hoci to matka videla, nikdy neprotestovala ani sa jej nezastala. Bola tak vychovaná, že muž je pán domu a čo urobí, je správne. O tom netreba nikdy diskutovať, tobôž sa mu vzpriečiť.

S mladšou sestrou súperili o jeho pozornosť, či už v známkach zo školy, alebo len tak, ktorá

skôr uhádne jeho želanie bez toho, aby ho vyslovil. Pretože keď mal otec dobrú náladu, vedel byť nevýslovne milý. Avšak proti Beáte nemala nikdy šancu. Sestra bola také roztomilé modrooké dieťa s blond kučerami, ktoré jej padali do očí, a otec jej ich láskavým pohybom ruky upravoval. V tom pohybe bolo niečo vlastnícke – pozrite sa, toto je moje dielo.

Jej nikdy neupravoval vlasy. Pozeral na ňu prázdny pohľadom, akoby bola vzduch. So sestrou sa vôbec nepodobali. Nikto z rodiny nemal tmavé vlasy s hrdzavým nádychom, ba ani tmavé oči. Keď sa mamy pýtala, prečo je iná ako Beáta, tak jej matka iba tíško zašepkala do ucha, že sa podala na starú matku z otcovej strany. Bola to ľahká výhovorka, pretože zomrela ešte skôr, než sa ona narodila, a ani žiadne fotografie po nej nezostali. Aspoň ona žiadne nevidela. Takže ktovie.

Ako dospievala, zo škaredého kačiatka s dlhými chudými nohami sa stávala krásnou labuťou, tak ako v tej rozprávke. Uvedomovala si zmeny na svojom tele, keď otec zabľúdil pohľadom po jej vyvíjajúcich sa prsiach. Už to nebol prázdny pohľad. Bolo jej to nepríjemné, aj také radikálne zmeny – že trval na tom, že bude svojim dievčatám dávať dobrú noc sám. Beáta dostala pusu na čelo. Ale pri jej posteli sa vždy zdržal dlhšie, pretože blúdil rukou pod paplónom po jej tele

a jeho oči dostávali taký zakalený výraz. Iba povedal, že chce vedieť, či dobre rastie, a bozk na dobrú noc jej dával priamo na ústa a druhou rukou hladil vlasy. Spočiatku iba také vlhké olizovanie, no potom jej strkal jazyk do úst, až sa dusila.

Povedala to mame, ale tá iba mávla nad tým rukou. Vraj si neváži rodinu, že sa otec o nich stará. Čo je vraj na tom, keď kontroluje, či dcéry sú zdravé a dobre urastené. Prečo takto nekontroluje aj Beátu, na to neodpovedala. Iba v očiach jej zbadala hnev, ktorý tam doteraz nebol. Takže nevedela, či sa hnevá na ňu, na otca, alebo na Beátu.

Mama začala chudnúť a úplne sa začala sa strácať pred očami, ale otec ako keby to ani nevidel. Až suseda ju prinútila ísť k lekárovi, že toto už nie je normálne. Diagnóza bola definitívna a jasná. Po troch mesiacoch stáli nad jej hrobom a otec predvádzal predstavenie pre prítomných. Skoro sa hodil do hrobu na spustenú rakvu a za slzy by sa nehanbil ani nílsky krokodíl. Všetci ho ľutovali a potľapkávali po pleci, že on to všetko zvládne, veď už má veľké dcéry a pomôžu mu v domácnosti. Ona mala štrnásť a Beáta desať. Kar sa skončil veselo, pretože sa všetci opili, jeho príbuzní boli zvyknutí na „tuhô“, tak ako jej otec. Nakoniec hlučne vyspevovali, objímali sa, smiali sa a plakali na etapy. Keď prišli do prázd-

neho bytu, otec povedal, aby si presťahovala svoje veci do ich spálne, pretože mu je smutno za mamou a ona mu ju veľmi pripomína.

Bála sa toho, čo príde, ale čokoľvek namietat', ako aj odporovať, bolo zbytočné. Hneď v prvú noc po pohrebe pod ich svadobným obrazom ju zbavil panenstva. Plakala do rána, hodiny prestála v sprche, najradšej by zo seba vydrhla všetko svinstvo sveta. On iba sucho skonštatoval, že si predsa nebude hľadať niečo inde, keď to má priamo doma. Ráno ju nepustil do školy, iba Beátu odviezol, aby ju ani nevidela.

Boli to spomienky, ktoré sa snažila vymazať, ako aj ďalšie štyri roky svojho života.

Deň po osemnástych narodeninách utiekla z domu. Chcela odísť čo najďalej, aby ju otec nikdy nenašiel. Sadla na vlak do Košíc, pretože dúfala, že tam ju hľadať nebude. Pamätala si toto mesto zo školského výletu a vtedy si myslela, že je najväčšie na svete. Fascinovala ju anonymita, nikto sa o nikoho nestaral a mala dojem, že sa vlastne nestará nikto o nič. Stála tam očarená množstvom ľudí, ktorí sa neustále niekam ponáhľali. Nikdy nič také nezažila, pretože u nich, v malom mestečku, než prešla z obchodu domov, zastavila ju polovica ľudí a očami jej zröntgenovali nákup v taške. Potajme, aby to otec nevedel, odpovedala na inzerát s ponukou

práce, takže teraz sa vypravila priamo na túto adresu.

Nevedela, či to vyjde, ale povedala si, že všetko bude lepšie než takýto život. Bola hladná aj smädná, ale ísť si niekam sadnúť a najesť sa, na to nemala odvalu. Vlastne ešte nikdy nebola takto sama vo veľkom meste a strach jej zväzoval ruky aj nohy. Aspoň že jej hlava zostala pri rozume. Toto sa naučila, keď bezbranne ležala pod ťarchou otcovho tela, aby sa nezbláznila. Komu to mala povedať, keď ani vlastná matka jej nepomohla? Možno aj chcela, ale čo už na tom záleží. Jej sa práve začína nový život. Odhodlane sadla na mestský autobus a v duchu počítala zastávky, aby správne vystúpila. Mala dohodnutý iba dátum stretnutia, čo ju upokojovalo. Že nemusí byť niekde presne na minútu, keď vlastne ani nevedela, kam má ísť.

Štvrtá, piata, počítala v duchu a čím viac sa blížila k adrese z inzerátu, tým viac sa všetka odvaha, ktorú doteraz mala, niekam strácala. No čo horšie sa mi ešte môže stať, než čo sa mi doteraz stalo, pomyslela si a odhodlane vystúpila.

Zostala bezradne stáť, očami hľadajúc názov ulice.

„Prosím, neviete, kde je Železiarenská ulica?“ neisto zastavila staršiu pani, ktorá ťahala za sebou hlasno protestujúce, asi päťročné dieťa.

Pozrela na ňu neveriaco, akoby povedala niečo veľmi hlúpe.

„Veď toto je Železiarenská ulica,“ povedala, ponáhľajúc sa preč s vreštiacim deckom, a Han-ka mala dojem, že si ešte aj zaklope na čelo.

Bože, čo som slepá, nadávala si v duchu, veď je to priamo oproti cez ulicu. Pozbierala posledné omrvinky odvahy a vkročila do budovy.

„Kam, kam, slečinka?“ zastavil ju chrapľavý hlas z vrátnice.

Všetky začiatky sú ťažké, ale začínať z ničoho bez akejkoľvek pomoci bolo hrozné. Nikoho nepoznala. Aj všetky tie ulice sa jej začali splietat' a vybojovať si svoje miesto pod slnkom chcelo veľmi silnú dávku odvahy. A ona bola ochotná urobiť čokoľvek, aby sa zbavila minulosti.

V stavebnej firme potrebovali také dievča pre všetko. Dones, odnes, vybav, zavolaj, napíš, prosto niekoho, kto nebude protestovať, že musí robiť všetko a často aj po pracovnej dobe. A ona neprotestovala. Bola rada, že má prácu a zarobí si peniaze. Sedávala tam dlho, keď už všetci odišli, aby ráno bolo všetko pripravené. Potrebovala túto prácu a snažila sa najviac, ako vedela. V prvé dni tajne prespávala na starej sedacej pohovke v pracovni šéfa. Ráno sa snažila tváriť, že prišla do práce skôr, keď sa pomaly začali trúsiť kolegovia. No toto nebolo riešenie.

Potrebovala niekde bývať. Tajne dúfala, že dostane prácu aj s ubytovaním. No oni ubytovanie neposkytovali.

Každý deň hľadala podnájom cez inzeráty a obvolala snád' všetky. Už bola zo všetkého bezradná, lebo suma, ktorú pýtali, bola na jej plat príliš vysoká. Nakoniec sa jej predsa podarilo zohnať podnájom u starej pani v jej veľkom byte, kde bolo ešte kúrenie na plyn. Nežiadala vysoké nájomné, ale chcela trochu pomôcť v domácnosti. Iba niekedy vyluxovať, nakúpiť, upratať. Aspoň takto sa dohodli. Nič viac netreba, iba trochu pomôcť, takáto bola dohoda.

Prvý mesiac to aj tak fungovalo. No potom sa nároky domácej zvyšovali, až nakoniec Hana musela robiť všetky domáce práce sama a aj platiť nájomné. Stará pani s hodinkami v rukách stála za dverami kúpeľne a sledovala, ako dlho tečie teplá voda, keď sa Hanka sprchuje. A keď sa jej zdalo, že už je tam dlho, vyklopkávala jej na dvere.

Prvé, čo musela urobiť, bolo poumývať okná, na ktorých bola zažratá dlhoročná špina, ak cez ne chcela niečo vidieť. Vyčistila starý nábytok, pochádzajúci snád' ešte spreď prvej svetovej vojny, a povysávala gauč, na ktorom mala spať, lebo keď si naň prvýkrát sadla, zvířil sa prach do výšky jedného metra. Ale nemala iné východisko, tak brala, čo bolo.

V práci si zvykli, že nikdy nepovedala nie. Prešli prvé tri mesiace a mala po skúšobnej dobe. Zavalená prácou si ani nevšimla, že šofér jej šéfa po nej tajne pozerá. Dlho jej nadbiehal, najprv iba tak, aby nevyšiel z cviku, no potom ju nečakane pozval do kina. Ešte nikto ju nikam nepozval. Bola v rozpakoch a červenala sa ako ružička. Tibora to ešte viac priťahovalo. Sedeli vedľa seba v poloprázdnom kine a držali sa za ruky. Nič viac, a ona sa bezhlavo zamilovala. Túžila po láske, takej ozajstnej, bez páchnuceho dychu svojho otca a jeho potiacich sa rúk. Tibor si nič nedovolil, ani bozk na rozlúčku.

Domov prišla rozjarená, ani frflanie starej pani Steinerovej, ktorá čakala za dverami ako bohyňa pomsty, jej nepokazilo náladu. Hanka sa v duchu smiala, že ešte valček na cestu jej v rukách chýbal do bojovej pózy.

Usínala s tajnou túžbou a nádejou do budúcnosti. Bola prvýkrát zamilovaná a všetko na svete sa jej zdalo úžasné.

Tibor sa snažil ukázať ako gentleman. Nič nesilil ani na ňu netlačil. Povodil ju po najkrajších miestach v meste, pochodili spolu všetky múzea a galérie a kino sa stalo ich domovským miestom. Býval v malom jednoizbovom byte na sídlisku, ktorý zdedil po svojej babke. Vedel, že jeho čas ešte len príde, tak si chystal pôdu pod nohami.

Chodili spolu už skoro dva roky, až nakoniec Hanku presvedčil, aby prijala pozvanie na návštevu jeho rodičov. Mala taký strach, či sa im bude páčiť, že celú noc predtým nespala. Nevedela, čo si má obliecť, chcela dobre zapôsobiť, ale nakoniec to s oblečením dopadlo presne naopak. Tibor to radšej nekomentoval, lebo sa bál, že ujde. Keď zazvonili pri ich dverách, klepali sa jej kolená.

Ale návšteva, na jej počudovanie, dopadla veľmi dobre. Rodičia boli príjemní, dobre naladení a ťahovali si z nich. Táto pokojná atmosféra prelomila Hankin strach. A nádejná budúca svokra jej doslova učarovala. Nič neprikrášľovala, jej poznámky boli až komicky trefné, no nikoho tým neurazila ani nič nikomu nevnucovala. Jemne jej naznačila, že pozná dobré obchody s oblečením, ktoré si môže dovoliť každý.

„Aj ja tam chodím nakupovať,“ mrkla na ňu. Prosto si sadli na spoločnú vlnu a celý večer sa na nej ticho pohojďovali, až bolo Hane ľúto, že jej mama je už mŕtva. Ešte nikdy nemala taký pocit rodinnej pohody ako práve tam.

Keď prišla reč na jej rodičov, iba ticho znamenala, že už obidvaja zomreli. Spolovice to bola pravda. A otec bol pre ňu už navždy mŕtvy. Takže až tak neklamala.

Odvtedy si Hanka začala dávať väčší pozor na to, čo si oblečie. Kúpila si zopár moderných

kúskov a mala ten dar, že vedela z mála urobiť veľa. Správne doplnky a každý deň bola iná.

Jej šéf si tiež všimol túto zmenu. Nejako rozkvitla, už to nebola tá šedá myška, zrazu tu stála krásna jabloň, ktorej šťavnaté plody boli na dosah, len ich odtrhnúť. Aj v práci sa stále usmievala, hoci jej roboty pribúdalo, mala stále dobrú náladu.

Dlho odolávala Tiborovmu pozvaniu k nemu domov. No jeho narodeniny boli dôvodom, pre ktorý bolo ťažko tentoraz odmietnuť. Pobehala celé mesto, aby zohnala darček, ktorý by ho bol hoden. Z platu asistentky nemohla vyskakovať, ale vedela byť vynaliezavá.

Po tejto narodeninovej návšteve sa k nemu nastahovala natrvalo. Stará pani Steinerová síce od radosti nevyskakovala, no ale – čo už mohla robiť.

* * *

Načo budem živiť ešte fakturantku, keď to Hana v pohode zvládne, pomyslel si šéf a zavolať si ju do kancelárie.

„Stalo sa niečo?“ spýtala sa so strachom.

„Nie, práve naopak, som veľmi spokojný s vašou prácou.“

Hanke odľahlo.

„Rozhodol som sa vám zvýšiť plat.“

Spozornela, lebo toto neveštilo nič dobré. Za ten čas, čo ho poznala, vedela, že za korunu by si nechal koleno vrtať, tak čakala, čo bude ďalej. Bol to starý lišiak, životom ostrieľaný, ktorý si vedel v každej dobe nájsť svoje miesto.

„Čo by ste povedali, keby ste si k práci pribrali aj faktúry,“ skúšal, ako bude reagovať.

„No, mám toho dosť,“ povedala ticho. Ale keď zbadala, ako mu obočie jemne nadskočilo, vedela, že sa už rozhodol a ona môže protestovať, koľko chce.

„Zvýším vám plat o desať percent, čo vy na to?“

Videl, že nebola z jeho ponuky v žiadnom vytržení, tak dodal: „Ak si zoberiete ešte upratovanie kancelárií, zvýším vám plat až o polovicu.“

Preboha, pomyslela si Hana, to tu môžem už zostať spávať. Stála tam a bolo jej zo všetkého do plaču. Peniaze by sa zišli, ale toľko práce bolo aj nad jej sily.

„Tak, čo vy na to? Beriete?“ podával jej ruku na dohodu.

No čo jej zostávalo. Súhlasila.

Šéf sa spokojne usmieval a v hlave už kalkulačka počítala, koľko ročne ušetrí. Držal mzdy všetkých svojich zamestnancov na hrane tak, aby neutiekli inam, aby vedeli, že odísť sa im neoplatí.

Upratovačka, pani Marika, sa na ňu tak ška-redo pozrela, akoby bola vrah. V jej pohľade bola ostrá výčitka. Ukradla jej prácu, na ktorej bola finančne závislá. Mala dve deti, muža alkoholika, ktorý čo neprepil, tak predal, a túto prácu potrebovala. Hana jej to chcela vysvetliť, ale len čo k nej pristúpila, obrátila sa jej upratovačka chrbtom a zašomrla niečo ako „špinavá špina“. Možno to bolo niečo iné, ale špinavá počula dobre. A naozaj sa cítila sa ako najväčšia špina sveta. Vznikol medzi nimi taký priateľský vzťah. Niekedy si aj kávu spolu vypili. Hanka videla, ako jej pomáha, keď sa má komu pošťazovať so svojimi rodinnými problémami. Vedela, že je to žena, na ktorú život naváľal ako na mulicu. A teraz ju nenávidí. Bolo jej samej zo seba zle.

Upratovačka skončila koncom mesiaca, ale fakturantku šéf vyhodiť len tak nemohol. Zrazu na jej práci začal nachádzať samé nedostatky, oneskorené termíny, ktoré neboli oneskorené, ale čo jej pomohlo protestovať. Vždy odchádzala z jeho kancelárie so slzami na krajíčku. No nakoniec ju dostal tam, kde ju chcel mať, až naozaj urobila chybu. Čakal len na túto chvíľu, aby jej to otrieskal o hlavu.

Zavolať si ju hneď ráno, ako prišla, nestihla sa ani vyzliecť z kabáta.

„Pani Miletková, všimol som si, že vaša práca je v poslednej dobe vykonávaná veľmi nezod-

povedne. Nemôžem sa na vás už spoľahnúť ako doteraz,“ a strčil jej faktúru priamo pred tvár.

Najprv jej to nedošlo, ale keď sa lepšie pozrela, zbadala zlý prepočet. Nebolo to také hrozné, aby z toho robil až takú tragédiu, ale vedela, že hľadá cestu, ako ju vyhodiť, a teraz ju našiel.

„Máte hodinovú výpoveď. Ani sa už nemusíte vracaať do kancelárie. Osobné veci vám pošleme poštou.“

Tvrde slová, ktoré vyriekol tak ľahostajne, akoby rozprával o počasí, jej podlomili kolená. Pracovala u neho už deväť rokov a nikdy sa na jej prácu nestážoval. Vedel, že pracuje dobre, neboli na ňu sťažnosti, vždy bola milá a ústretová. No vidina ušetrených peňazí bola pre neho silnejšia ako človek, ktorý bol iba prostriedkom na ich získanie. A teraz jej dokonca nemusí vyplatiť ani žiadne benefity. Bol so sebou maximálne spokojný, až sa mu od radosti začala potiť plešina nad čelom. Ešte v ten deň posadil Hanku za jej stôl. Bolo jej to veľmi trápne. Chlapi z firmy pozerali na ňu divným pohľadom, akoby ona vyhodila svoju predchodkyňu z miesta.

Vo firme zostala ako jediná žena. Musela sa poriadne obracať, aby všetko stíhala. Spočiatku chodila domov ako zbitý pes. Padla únavou do postele a zaspala ako drevo.

Hanka bola učenívá. Napokon, nič iné jej ani neostávalo. Časom získala rutinu a stihla robiť

prácu asistentky, fakturantky aj upratovačky. No nebývala už taká usmievavá, ako keď nastúpila.

Tibor nebol nadšený, že býva doma unavená a zaspí ešte skôr, než si ľahne. Medzi rečou nadhodil šéfovi, že naložil na ňu veľa. Ale ten pozrel na neho pohľadom, z ktorého jasne vyčítal, že keď sa mu niečo nepáči, tak prosím. Nového šoféra si zoženie hocikedy a nie je zvedavý na jeho múdrosti.

Doma u svojich rodičov zase neustále počúval, kedy sa zoberú. Žili podľa nich na „psiu kartu“ a to bolo proti ich náboženskému presvedčeniu.

„Čo na to povedia susedia a naši známi?“ opakovala mu neustále mama. Ale Tiborovi to takto vyhovovalo. Mal Hanku rád, no keď ho ona netlačila do chomúta, tak prečo by sa tam mal hrnúť dobrovoľne?

Do roka dostal výpoveď aj on. Šéf usúdil, že už nepotrebuje osobného šoféra. Stal sa nadbytočným. Pre Tibora to bola nečakaná podpásovka. Práve teraz, keď premýšľal, že by si zobral úver na väčší byt. Ale Hanke nepovedal nič a išiel priamo za svojou matkou. Doma našiel obidvoch rodičov v divokej hádke. Otec bol pod parou a vtedy si nedával servítku pred ústa. A do tohto sa priplietol ešte on so svojou výpoveďou.